

De groote lijnen van dat majestueuze Godsgebouw worden zichtbaar.

Het koor van de verkoren menschheid doet zijn eerste zwakke tonen hooren.

De verlost en uit alle werelddelen verkondigen in hun eigen taal de groote werken Gods, zooals de Geest hun geeft uit te spreken.

Zoo is dan het Pinksterfeest het feest der gemeenschap.

Maar niet in den zin, zooals de wereld „gemeenschap” opvat.

Vervinkt wordt het Pinksterfeest, wanneer men er in ziet een verbroederingsfeest tusschen de volkeren.

Gehoord wordt het Pinksterfeest, wanneer men daarop zou willen vieren de doorbraak van de gewone gemeenschapsidee.

Het konflikt tusschen enkeling en gemeenschap zal niet ophouden te branden.

Het kan niet worden opgelost.

Filosofisch niet, politiek niet, oeconomisch niet. Aan blusschen valt niet te denken.

Al meent men het gewonnen te hebben; het blijft smeulen en de vuurhoos stijgt na korter of langer tijd weer ten hemel.

Doch wel is bezworen het konflikt tusschen den wedergeboren enkeling en de nieuwe-menschheids-gemeenschap.

Of eigenlijk heeft dat nooit bestaan.

Daarvoor is het werk van den Pinksterdag te heilig geweest.

Breken er in de kerk krisissen uit, dan kunnen die verwekt worden door een gespannen verhouding tusschen het nog niet vernieuwde in den enkeling en de nieuwe-menschheids-gemeenschap, tusschen den wedergeboren enkeling en het oude omhulsel van de nieuwe-menschheids-gemeenschap, tusschen het onwedergeborene in den wedergeboren enkeling en het onvernieuwde in de nieuwe-menschheids-gemeenschap.

Maar tusschen den wedergeboren enkeling en de nieuwe-menschheids-gemeenschap niet.

Schroef dan het Pinkstervuur het onwedergeborene in ons en het onvernieuwde in onze gemeenschap weg.

Opdat wij in der waarheid zijn: heiligen der laatste dagen.

De Geest is uitgestort als Geest der nieuwe-menschheids-gemeenschap.

Daarom is het dan alleen Pinksteren voor u, wanneer gij u een lid van de nieuwe menschheid weet en ook als zoodanig feestvierd.

Ontzaglijke voorwaarde voor een gezegend Pinksteren!

In de nieuwe-menschheids-gemeenschap aktief te zijn!

Gemeenschap te oefenen in woord en daad met de kinderen Gods, die nabij zijn.

Gemeenschap te oefenen daadwerkelijk, in den geest en in den Geest met hen, die ver zijn, zooveel als de Heere tot Zijn verbondsgemeenschap roept.

Gemeenschap te oefenen in den geest en in den Geest met hen, die in Jezus ontslepen, want zij staan in de nieuwe-menschheids-gemeenschap vooran.

Gemeenschap te oefenen in den geest en in den Geest met de engelen, die rondom u zijn, want oferschoon zij niet tot de nieuwe-menschheids-gemeenschap behooren, zijn zij toch immer tot haar dienst gereed.

En als gij dan door den Geest deze gemeenschap hebt, zal die gemeenschap ook zijn met den Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Stroomen op het droge.

Want ik zal water gieten op de dorstigen, en stroomen op het droge; ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uwe nakomelingen.

En zij zullen uitspruiten tusschen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken. Jesaja 44:3 en 4.

(Pinksterfeest.)

Pinksterfeest is het groote Groei- en Bloeifeest in het Koninkrijk Gods en in den hof der Kerk.

God laat Zijn Geest niet neerdruppelen, maar neerstroomen. Hij geeft water op den dorstige en stroomen op het droge. Zijn Geest op uw zaad en Zijn zegen op uw nakomelingen. Want waar Hij dit water geeft daar laat Hij ook het leven, dat Hij gewekt heeft, uitspruiten en groeien.

De belofte daarvan kreeg Israël mee, toen het uit Babel verlost werd, en vreesde voor de dorre woestijn. Was de Heere er niet meer, die uit Egypte uitgeleid had, die in de zee een weg, en in de sterke wateren een pad gemaakt had?

Ziel — zegt Hij tot dat moedeloze volk — ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten: in de woestijn een weg, en rivieren in de woestijn, water op den dorstige, stroomen op het droge, Mijn Geest op uw zaad, Mijn zegen op uw nakomelingen.

Dan gaat het groeien.

Dan zwellen de knoppen en springen open. Daar perst en dringt het leven naar het Licht. Zij, n.l. uw nakomelingen, zullen uitspruiten tusschen in het gras en als wilgen aan waterbeken.

Deze belofte Gods is aanvankelijk vervuld, toen de poorten van Babel voor de bedrukte ballingen open gingen, en deze voorttoegen naar Sion, de oude erve van Israël.

Maar volledig vervuld werd zij door de uitstorting des H. Geestes.

Op den Pinksterdag is over het dorre en dorstige Sion, uit de rivier Gods, levenwekkend water uitgestroomd.

Wat zou er van de planting van Christus' Kerk terecht gekomen zijn, als de Heere de hemelen niet ontsloten had, en uit de rivier des heils de volle wateren niet had laten afvloeien in milden overvloed?

Troost u, wachtend en smachtend volk Gods, uw dorst naar dit levend water wordt geleest. Het bittere Marawater uit de feestbokalen der wereld kunt gij niet drinken. Van de gebroken bakken der zondaren verwacht ge geen heil. Maar uw God zal laten geven. Bij den tocht van Zijn Kerk naar het hemelsche Sion zal Hij de scharen der verlost en uit Babel niet laten verwijnen.

Doch niet alleen dorstigen zullen gelaafd, ook het droge zal verkwikt worden. De dorstige smacht bewust naar water.

Maar het dorre land roept zijn leed niet uit. Het ligt daar maar stil en onmachtig te kwijnen. Het kent zijn nood niet bewust. Wij verstaan dien nood; wij voelen dat smachten mee.

Ligt hier niet een duidelijk beeld van de heidenwereld? Als de Geest over de Kerk komt, dan vangt zelfs het woeste land die droppen, Zijn weide blijft niet droog.

Daarom hernieuwt Pinksterfeest de zendingsroeping; en het heimwee naar groei en bloei op dorre velden der heidenen en Mohammedanen.

Toch bemoedigt de Heere Zijn kinderen bijzonder ook in den weg van Zijn genadeverbond.

Mijn Geest op uw zaad en Mijn zegen op uw nakomelingen!

Nee, het is niet genoeg, dat die H. Geest voor vele eeuwen is uitgestort; wij hebben de vervulling der belofte nog noodig, nu, voor onze tijden, voor ons en onze kinderen.

Dat gaat niet meer met tongen en vuur en talen, maar met de doorlouterende genade des H. Geestes, die neerwerpt en opheft, uitbrandt en zuivert, den adem des Geestes levenwekkend uitzendt, die nieuwe harten en nieuwe talen en nieuwe tongen geeft om God te prijzen.

Als die Geestesstroom uitgaat begint er wat te groeien. Dan spruit het allerwege uit, ook onder het jonge geslacht.

„Egint zoo eenvoudig.

Als bloemen tusschen het gras.

Vertrapt ze maar niet.

Verwacht niet teveel meens.

Ook niet van uw kinderen.

Er worden geen groote menschen geboren.

Kinderen, klein en zwak.

Sommigen achten alleen de hooge boomen in den hof der Kerk de moete van het aankijken waard. En onderwijl vertrappen ze de teere jonge bloempjes, die tusschen het gras uitspruiten. Men moet ook zoo laag bukken om ze te zien.

Ze zijn met doornen en distelen omgeven. Ze staan tusschen het gras.

Maar waar Gods Woord werkt, en Gods Geest drinkt, daar is een oase in de woestijn, het groent en groeit en bloeit.

Al zijn de spruitjes eerst teer, geen nood, als het leven uit Gods Geest er maar in is, dan zullen ze als welige wilgen aan frisschen waterbeken opschieten.

Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren.

En die zal zich noemen met den naam van Jacob.

Dat zal onze Pinksterzegen zijn.

De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods. Ook Rahab en Babel zullen Gods eer vertellen.

De Heere zal ze zelf bevestigen, en doen den naam van Sions kinderen dragen.

F. C. M.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De betekenis der Jeruzalemsche Conferentie.

Rapport II.

Het spreekt vanzelf, dat op de Conferentie te Jeruzalem de hoofdaandacht gegeven werd aan de prediking van het Evangelie. Hoe moet men de niet-Christelijke volken beschouwen? en welke boodschap moet hun gebracht? Deze twee vragen hielden de gemeedern ernstig, totdat met algemeene stemmen de „Boodschap” was vastgesteld.

De tweede belangrijke kwestie, die de Conferentie bezig hield, was de „Religious Education”.

Het schijnt, dat deze kwestie te Jeruzalem niet van zooveel gewicht geacht werd als indertijd in Edinburg. Immers, toen vormde het rapport een boekdeel van bijna 500 bl. en nu maar de helft! En wat nog erger schijnt: toen werd er van Christian Education gesproken, wat van heelwat positiever inhoud is dan het vlakke Religious Education!

Bij nader beschouwen blijkt echter, dat het niet zo erg is als het op het eerste gezicht lijkt.

Nemen wij eerst den omvang van het boek. Deze is niet altijd evenredig aan de belangrijkheid van den inhoud! Ongeveer 400 bl. werden in het Edinburgsch rapport ingenomen door historische bijzonderheden en alle zendingstanden; zulk een statistisch overzicht is natuurlijk interessant en leerzaam, maar daarmee is de kwestie der Education niet opgelost, en ook niet verder gebracht.

Het rapport van Jeruzalem is heel wat gewichtiger, het eerste deel, dat de helft van het boek beslaat, is een schitterende paedagogische uiteenzetting, voornamelijk van de hand van J. H. Oldham, den secretaris van den Internationalen Zendingsraad, onder den titel „Religious Education”, en is opgebouwd uit gegevens, door onderscheidene daartoe bevoegde personen van het zendingsveld verschaft.

Deze uiteenzetting is zelfs van zooveel gewicht, dat het de Conferentie in staat stelde een Paedagogisch manifest op te stellen en aan te nemen, waarop wij hieronder terug komen.

Maar het vervangen van Christian door Religious is toch achteruitgang?

Wij betreuren deze verandering ook. Maar hooren wij den opsteller van het rapport over dit punt: „Voor praktisch gemak zullen wij in het algemeen den term religious education gebruiken, om te beschrijven al den arbeid, die bedoelt specifiek religieus te zijn, in tegenstelling met andere levensbelangen; terwijl de term Christian education als regel zal worden gebruikt ter aanwijzing van het systeem op de scholen onder Christelijke leiding en toezicht in tegenstelling met de nationale of met de niet-Christelijke systemen van opvoeding. Maar daar voor Christenen religieuze opvoeding altijd een Christelijken inhoud heeft, zal het noodig zijn, om, waar de nadruk valt op het specifiek Christelijk karakter van de religieuze opvoeding, den term Christian education te gebruiken in den zin, waarin religious education in dit rapport algemeen gebruikt wordt. Wij meenen, dat uit het verhand genoegezaam duidelijk blijkt de zin, waarin de term Christian education gebruikt wordt.” Het woord „education” vraagt ook nog even om verklaring.

Letterlijk beteekent het opvoeding. De schoolraad O. Eberhard, die op de Conferentie een rol van betekenis gespeeld heeft in de kwestie van het onderwijs, noemt zijn opstel in het boek „Von den Höhen der Olbets” dan ook „Religieuse Erziehung”.

Het gaat dus niet alleen over het onderwijs op de scholen, al neemt dit de ruimste plaats in de uiteenzetting in; maar over heel het breeds terrein der opvoeding: in huis en buitenshuis; en ook over wat de kerk in dezen te doen heeft.

Het was wel noodig, dat aan het zendingsonderwijs en wat daarmee samenhangt, groote aandacht werd besteed. Want het gaat niet naar wensch.

De tijd is toch onherroepelijk voorbij, dat de zending allerwege naar eigen begrepen en inzicht haar scholen kan inrichten, met of zonder steun van overheidswege. De regeeringen hebben sinds lang ingezien, dat zij zich door de school groote macht en invloed kunnen verwerven; en zoo is het onderwijs een belangrijk punt van staatszorg geworden.

Zelfs is het in sommige landen de vraag geworden, of het kan worden toegestaan, dat naast de staats scholen ook nog andere scholen worden opgericht, in het bijzonder door vreemdelingen, met het uitgesproken doel een vreemden, in dit geval den Christelijken godsdienst te bevorderen.

De nieuwe schoolwetgeving in Turkije, Perzië en China, geeft dan ook reden tot ernstige bezorgdheid. Praktisch worden door de maatregelen dier regeeringen de zendingscholen onmogelijk gemaakt.

Maar er is nog een ernstiger zaak. Zie, de verdrukking door de overheid komt van buiten; het is een beproeving, waarin men God om sterkte en uitkomst mag vragen. Maar wanneer eigen schuld opvoeding en onderwijs in gevaar brengt, is bekeering noodzakelijk. En toch, zoo staat het er mee.

Van verschillende zendingsvelden kwam de klacht, dat „de wereld” wel gebruik wist te maken van de vindingen der nieuwe paedagogiek en psychologie, maar dat „de kerk” nog langs de oude, platgetreden paden liep, en daarmee het zendingsonderwijs en alle leiding uit opvoedkundig oogpunt, in discreditie bracht.

De Conferentie heeft vooral daartegen krachtig positie

genomen. Ja, waarschuwin uitgestippeld, tevens uiteen schap op d Daarom k spreken.

Dat aan h arbeid is v Zoals wij voornamelijk delegeerden.

Dat rappo Conferentie l de vergaderi zijn in exte noemen: dr Education, en our Lord! V belang geble

De discuss eenparige co Toen were geven aan i bepaald ond Daaruit is vergadering i genoemd is.

De Conferi nageslagen.

En zelfs Met name kwesies, die zalem niet l

Daarom is staande uit schoolwezen derland, om werken.

Het manife methode van stelsel op te

Terwijl wij wij nog op Eberhard ha

Het schijnt llaven. In z

Het is eel geheel op te betoog aan.

Jezus opve het Evangelie beschaving; zulk een atu

Deze groei Eerst pred het Evangelie hoorders een houding tot

wekt. Deze tijlperk van

POPULAI

Aristip tot Jeyrudo Socrates. Maar het is werkte en gewerkt heel tenech en

Doch met al kwam hij onderwijs, in een selfm

Dezer menec stande wel Stuwigen

hij zijn strev trouwens he

had van den mogelijk ge

toekt het er afzonderlijke

gelijko som.

De wijze genot te waan

te berekenen gnot dan p

Plato besch dialoog Prot

conclusie da het wezen d

Natuurlijk de matigheid en teleurstel

evenzeer dap de pijn van

sich de kout levendig voo

Bekend is rima met s

hand ging. Epicturus complex in

bonden. Vree